

[Hanne Budtz.]

når der i 1955, tror jeg det var, blev udstedt et proklama fra forsikringsforbundenes side med en frist, inden for hvilken de, der mente at have krav på yderligere erstatning som krigsskadede, kunne melde sig, mener jeg ikke, at man i dag kan sige: nu giver vi til disse krigsskadede, før vi har forsøgt at tilbagebetale pengene. Når dette forsøg var gjort, ville der formentlig være nogle beløb tilbage, og da mener jeg stadig, som jeg hidtil har hævdet, at de krigsskadede først måtte komme i betragtning i overensstemmelse med hele lovens formål. Jeg synes, denne fremgangsmåde ville være mere logisk.

Det problem, vi gerne vil have løst gennem vort ændringsforslag, er jo hele spørgsmålet om proklama. Det vækker voldsom modsigelse fra de 3 regeringspartier, og der tales om, at det ville være uretfærdigt over for dem, der ikke meldte sig. Ja men hvad er det dog for en mærkværdig tale. Der udstedes jo hver eneste dag proklama her i landet, enten det drejer sig om dødsbo, konkursbo eller lignende, men der er dog altid nogen, der vil blive forbigået, fordi de ikke melder sig, så det er ikke noget argument at komme med i denne forbindelse.

Der blev også sagt, at det kun var „de store“, der kunne få beløb tilbagebetalt, for det var såmænd nok kun dem, der havde gemt deres kvitteringer. Så er det i og for sig mærkeligt med alle de henvendelser, jeg har fået, for det er bestemt ikke fra store forsikringstagere, det er fra små forsikringstagere, der har vist omhu med at opbevare kvitteringerne, og som måske mere end de store har behov for tilbagebetaling. Derfor kan jeg heller ikke se, at dette er noget argument for at gå imod et forsøg med at udstede proklama.

Det ærede medlem hr. Helge Larsen mente, at vi løb risiko for, at der ville melde sig millioner. Ja men hvad gjorde det? Det ærede medlem må ikke glemme, at det vil dreje sig om højst ensartede krav, og med hensyn til omkostningerne har jeg jo allerede påpeget, at disse penge har ynglet med over 2 mill. kr. Det skulle vel nok kunne slå til. Men netop dette, at der måske er mindst 1 million mennesker, som har indbetalt bidrag til de private krigsforsikringer, understreger efter min mening

misforholdet mellem antallet af bidragydere og antallet af personer, der vil komme til at nyde godt af disse penge. Jeg synes i det hele taget, at udtalelserne her fra flertallets repræsentanter viser en sådan travlhed med at påvise vanskeligheder og omkostninger, at det nærmest må føles, som om man har måttet døve sin samvittighed ved at uddele disse penge som tilfældige gode gaver. Ja, det ærede medlem hr. K. B. Andersen forsikrede endog til sidst, at nu kunne han da med god samvittighed give forslaget sin stemme. Jeg tror, der er god grund til at fremhæve dette. Jeg begriber blot ikke, hvorfor man så fra regeringspartienes side er så bange for at søge den helt enkle og naturlige løsning, som proklama er. Men det er sikkert ganske rigtigt, at her står princip imod princip. Vi vil altså gerne gennemføre retfærdighedsprincippet, om det så skulle koste et lille antal af de millioner, der er til stede.

Statsministeren (H. C. Hansen): Det skal kun være en ganske kort bemærkning.

Det ærede medlem hr. Anders Andersen spurgte, hvad princippet egentlig var i den fordeling, som her finder sted. Ja, princippet har været, at man har taget det grundlag, der var i sin tid, og forsøgt at vurdere det, og jeg må indrømme, at jeg synes, at den fordeling, der her er foretaget, er en bedre fordeling end den, der forelå på daværende tidspunkt. Så kan man diskutere princippet, og det ærede medlem havde unægtelig stået stærkere i en debat herom, hvis det ærede medlem havde villet medvirke til en løsning. Da det ærede medlem ikke vil det, må jeg nøjes med at sige, at vi har omhyggeligt overvejet denne fordeling og fundet, at den over et bredt udsnit gav den retfærdigst tænkelige fordeling af disse midler.

Dette er også et svar til det ærede medlem fru Hanne Budtz. Naturligvis har det ærede medlem ret i, at hvis vi skulle dele ud til samtlige organisationer, til kvindeorganisationer og andre, ville det hele let svømme ud. Derfor har man holdt sig til det begrænsede antal organisationer i det foreliggende forslag.

Hermed sluttede forhandlingen.